

12. Het doel en de zin van het lijden van de gelovigen

Hoewel het vreemd klinkt en tegen ons menselijk rechtvaardigheidsgevoel in gaat, en we er daarom net als Job moeite mee kunnen hebben, heeft God een doel met het lijden van de volgelingen van Zijn Zoon. Voor wie dat gaat zien krijgt lijden zin en daarmee een plaats in zijn of haar geloofsleven.

Laten we voorop stellen dat het niet Gods voornemen is Zijn kinderen te laten lijden. Jeremia zegt, door God geïnspireerd: "niet van harte verdrukt Hij [God] en bedroeft Hij de mensenkinderen" (Klaagl 3:33). We hebben gezien dat de wereld Gods kinderen haat, omdat zij God niet wil erkennen, en dus ook Zijn Zoon niet als de Koning die God over de wereld heeft aangesteld. In Psalm 2 is duidelijk te zien hoe de wereld daarover denkt. De verdrukking en vervolging is dus niet het initiatief van God, maar van de God vijandige wereld. Maar God laat die wel tijdelijk toe, en gebruikt die voor Zijn doel.

God stelt al Zijn kinderen op de proef

Dit doel is, eenvoudig gezegd, Zijn kinderen op de proef stellen, uit te testen. In hun beproeving zal enerzijds de ware aard van hun geloof zichtbaar worden, en anderzijds het ware geloof worden 'gelouterd', gezuiverd, ontdaan van alles wat er niet in thuis hoort, zodat zij betere, heiliger, reinere, kinderen van Hem worden. Alles is erop gericht dat kinderen van God "heilig en onberispelijk ... zijn voor zijn aangezicht" (Efez 1: 4 NBG'51). Dan blijkt Gods rechtvaardigheid in Zijn oordeel om de ene mens te bestemmen voor het Koninkrijk en de andere niet. Paulus schrijft hierover:

"Wij moeten God altijd voor u danken, broeders, zoals het behoort, omdat uw geloof buitengewoon sterk groeit en de liefde van ieder van u allen tot elkaar steeds toeneemt, zodat wij zelf over u roemen in de gemeenten van God vanwege uw volharding en geloof in al uw vervolgingen en in de verdrukkingen die u verdraagt: een teken van Gods rechtvaardig oordeel

dat u het Koninkrijk van God [wat overeenkomt met de heerlijkheid] waardig geacht wordt, waarvoor u ook lijdt." (2 Thes 1:3-5)

Petrus schrijft iets dat past bij het doel van God met de schepping van mensen: het Hem gelijk zijn dat Hij Zijn waarachtige kinderen in het vooruitzicht stelt: "Maar zoals Hij Die u geroepen heeft, heilig is, word (zo) ook zelf heilig in heel (uw) levenswandel, want er staat geschreven: Wees heilig, want Ik ben heilig." (1 Pet 1:15,16)

In de brief aan de Kolossenzen schrijft Paulus hoe Christus' volgelingen in principe 'heilig en onberispelijk' zijn geworden, en wat de voorwaarde is om bij zijn wederkomst als zodanig voor Hem te mogen verschijnen:

"Hij heeft u, die voorheen vervreemd was en vijandig gezind, zoals (bleek uit uw) slechte daden, nu ook verzoend, in het lichaam van Zijn vlees, door de dood, om u heilig en smetteloos en onberispelijk voor Zich te plaatsen, als u tenminste in het geloof blijft, gefundeerd en vast, en u niet laat afbrengen van de hoop van het Evangelie, dat u gehoord hebt, dat gepredikt is in de hele schepping die onder de hemel is, waarvan ik, Paulus, een dienaar geworden ben." (Kol 1:21-23)

Dat afbrengen van de hoop van het Evangelie kan gebeuren in tijden van verdrukking en vervolging. Bekend is Jezus' gelijkenis van de zaaier, waarin hij beschrijft hoe mensen omgaan met het Evangelie. Eén van de soorten mensen "is hij die het Woord hoort en dat meteen met vreugde ontvangt. Hij heeft echter geen wortel in zichzelf, maar hij is (iemand) van het ogenblik; en als er verdrukking of vervolging komt omwille van het Woord, struikelt hij meteen" (Mat 13:20,21).

De verdrukking en vervolging werken, net als de wereldse verlangens en mensen die de gelovige willen afbrengen van hun geloof, dus uit dat aan het licht komt welk geloof iemand heeft. Maar er zijn ook gelovigen die zich door niets laten afbrengen van hun geloof. In de afsluitende woorden van Openbaring wordt gezegd, dat wat God over de mensen laat komen hen extremer maakt, zodat overduidelijk wordt wie zij zijn, en dus ook waarom God op de dag van het oordeel de een heerlijkheid schenkt en de

ander verwerpt: “Wie onrecht doet, laat hij nog (meer) onrecht doen. En wie vuil is, laat hij nog vuiler worden. En wie rechtvaardig is, laat hij nog (meer) gerechtvaardigd worden. En wie heilig is, laat hij nog (meer) geheiligd worden.” (Op 22:11)

Bij de waarachtige kinderen van God zal de beproeving van hun geloof in verdrukkingen tot volharding leiden (Romeinen 5:3, Jakobus 1:3), omdat hun hoop op de vervulling van Gods beloften des te sterker zal worden. Zij kunnen bang zijn, maar deinzen niet terug voor de gevolgen van geloof in Christus en het werkelijk volgen van Hem. Zij hebben begrepen en aanvaardt wat Jezus zei:

“Denk niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want Ik ben gekomen om tweedracht te brengen tussen een man en zijn vader, en tussen een dochter en haar moeder, en tussen een schoondochter en haar schoonmoeder; en iemands huisgenoten (zullen) zijn vijanden (zijn). Wie vader of moeder liefheeft ... en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mij niet waard. En wie zijn kruis niet (op zich) neemt en Mij navolgt, is Mij niet waard. Wie zijn leven vindt, zal het verliezen; en wie zijn leven verliest omwille van Mij, zal het vinden.” (Mat 10:34-39)

De hardnekkigheid van de mens bij zijn tuchting door God

Helaas zijn er echter ook mensen die een wrok ontwikkelen bij het lijden dat zij ondervinden, ook onder hen die zeggen te geloven in God – vooral zij die weten of wel kunnen aanvoelen waarom hen dit ‘overkomt’. Als zij door God bestraft, getuchtigd, worden, met het doel dat zij zich bekeren en vergeving van hun zonde ontvangen, lijden zij liever dan toe te geven dat zij niet naar Gods wil leven. Door Jeremia zei God tegen mensen onder Zijn volk Israël met die houding:

“U hebt hen geslagen, maar zij voelden geen pijn. U hebt hen omgebracht, (maar) zij weigerden vermaning te aanvaarden. Zij hebben hun gezichten harder gemaakt dan een rots, zij hebben geweigerd zich te bekeren.” (Jer 5:3)

Maar voor hen die Gods hand wel willen zien en erkennen, bad Salomo bij de inwijding van de tempel in Jeruzalem een lang gebed, waarin hij God, onder andere, vroeg:

“Als er honger in het land is, als er pest is ... (als) er welke plaag of welke ziekte dan ook komt, elk gebed, elke smeekbede die er zal zijn van ieder mens en van heel Uw volk Israël, als eenieder zijn plaag en zijn pijn erkent en naar dit huis zijn handen uitstrekt, luistert Ú dan vanuit de hemel, Uw vaste woonplaats, vergeef, en geef eenieder naar al zijn wegen, (U), Die zijn hart kent. U alleen kent immers het hart van de mensenkinderen, opdat zij U vrezen en in Uw wegen gaan al de dagen dat zij leven ...” (2 Kron 6:28-31)

In onze tijd is er geen letterlijk huis van God op aarde. Gelovigen richten zich nu tot de hemel, waar hun Heere is; en ook nu hoort Hij naar de gebeden en smekingen van hen die zich voor hun verlossing van zonde, en de plagen en pijnen die daar het gevolg van zijn, van Hem afhankelijk stellen.